

Sygnatura akt I C 1113/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 r. w K.

sprawy z powództwa Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.
przeciwko M. P.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej M. P. na rzecz strony powodowej Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 10.158,94 zł (słownie złotych: dziesięć tysięcy sto pięćdziesiąt osiem i 94/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnionymi liczonymi od kwoty 6.939,63 zł poczynając od dnia 07.10.2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.219,31 zł poczynając od dnia 22.08.2016 r.,

II zasądza od pozwanej M. P. na rzecz strony powodowej Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 5.325,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

sygn. akt *I C 1113/16*

UZASADNIENIE

Strona powodowa Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., w pozwie złożonym dnia 22.08.2016 r., domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej M. P. kwoty 10.158,94 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 6.939,63 zł poczynając od dnia 7.10.2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.219,31 zł poczynając od dnia 22.08.2016 r. Wniosła także o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania. Uzasadniając żądanie wywiodła, że zobowiązanie pozwanej do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty wynika z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 25.01.2012 r., zawartej przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. we W., będącym poprzednikiem prawnym powoda. Na kwotę 10.158,94 zł strona powodowa policzyła 6.939,63 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.003,67 zł z tytułu odsetek umownych skapitalizowanych, 1.910,64 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek karnych i 305,00 zł za opłaty windykacyjne.

Pozwana M. P., stając na rozprawie w dniu 26.04.2017 r., uznała żądanie pozwu w całości i przyznała fakt istnienia jej zobowiązań z umowy kredytu nr (...) z dnia 25.01.2012 r. Podniosła, że zaległości powstały wskutek braku odpowiednich możliwości finansowych (k. 40 akt). Zadeklarowała spłatę zadłużenia w najbliższym czasie, stosownie do swoich możliwości finansowych.

Ustalono:

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. prowadzi działalność gospodarczą polegającą między innymi na udzielaniu pożyczek i kredytów bankowych, natomiast Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w zakresie swojej statutowej działalności pozyskuje przychody z lokat netto funduszu.

(dowód: odpis KRS na k. 19 – 22 akt oraz wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych na k. 10 akt i odpis KRS na k. 11 akt)

W dniu 25.01.2012 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarła z M. P. umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...). Pozwana nie wywiązała się ze spłaty rat kredytu w terminach przewidzianych harmonogramem umowy i do chwili złożenia pozwu zalega z kwotą 6.939,63 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.003,67 zł z tytułu odsetek umownych skapitalizowanych, 1.910,64 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek karnych i 305,00 zł za opłaty windykacyjne.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu na k. 32 akt i załączniki do umowy przelewu wierzytelności na k. 26 - 27 akt)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 14.12.2015 r. (...) Bank (...) S.A. we W. dokonała cesji wierzytelności wynikającej z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 25.01.2012 r. na rzecz Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. W dniu 22.08.2016 r. Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu dotyczący zaległości pozwanej wynikających z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 25.01.2012 r. Pismami z dnia 11.01.2016 r., M. P. została zawiadomiona o przelewie powyższej wierzytelności oraz wezwana do jej zapłaty.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikami na k. 15 – 18 i 26 - 29 akt oraz zawiadomienia o przelewie wierzytelności na k. 30 i 31 akt i wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu na k. 32 akt)

Sąd zważył:

Powództwo było uzasadnione.

Roszczenie strony powodowej miało swoje źródło w odpowiedzialności kontraktowej, a ściślej w zobowiązaniach pozwanej wynikających z bankowej umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 25.01.2012 r. - art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 69 pkt 1 i art. 78a Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz.U.2015.128). Wedle art. 78a Prawa Bankowego, jego przepisy należy stosować do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w Prawie Bankowym. Jest to o tyle istotne, że - świetle art. 22¹ k.c. - pozwaną należało traktować jako konsumenta, ponieważ uzyskany przez nią kredyt nie był przeznaczony na cele związane bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową, natomiast bank udzielił go w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Taki stan rzeczy nakazywał do przedmiotowej umowy kredytu – zważywszy datę jej zawarcia – stosować również Ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.Nr 126 z 2011 r., poz. 715). Zgodnie z art. 66 ust. 1 tej Ustawy, weszła ona w życie z dniem 18 grudnia 2011 r.

Działalność kredytowa banków nie jest zdefiniowana w Prawie bankowym ani w jakiegokolwiek innej ustawie. Pojęcie działalności kredytowej obejmuje obciążanie ryzykiem przyjętych przez bank depozytów, czyli środków pieniężnych podlegających zwrotowi. Mówiąc o działalności kredytowej, należy odróżnić „kredyt” w rozumieniu szerokim i wąskim. Przez „kredyt” w rozumieniu wąskim rozumiemy kredyt udzielony na podstawie umowy kredytu określonej w Prawie bankowym. Z kolei „kredyt” w rozumieniu szerokim to wszelkie formy kredytowania, włączając w to kredyt w rozumieniu komentowanej ustawy, pożyczkę pieniężną, kredyt konsumencki. Warto zwrócić uwagę na różnice pomiędzy umową pożyczki a umową kredytu. Umowa pożyczki pieniężnej oznacza przeniesienie środków pieniężnych na własność, przy kredycie zaś środki są oddane do dyspozycji kredytobiorcy. Przy pożyczce brak jest konieczności określenia jej celu, przy kredycie natomiast cel taki jest obowiązkowy. Wreszcie udzielanie kredytów i udzielanie

pożyczek pieniężnych to odrębne czynności bankowe. Umowa kredytu nie jest więc odmianą umowy pożyczki (zob. wyrok SN z 13 maja 2009 r., IV CSK 32/2009 - LexPolonica nr 3028358).

(...) Bank (...) S.A. we W. wynikająca z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 25.01.2012 r. została - zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. – przelana na rzecz Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Po myśli cytowanego przepisu, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. W Prawie bankowym nie ma przepisów ograniczających lub zakazujących przelew wierzytelności z umowy kredytu. Stanowisko takie potwierdził także Sąd Najwyższy, wskazując, że przelew wierzytelności wynikającej z umowy kredytu jest dopuszczalny. Takiego przelewu nie wyłącza żaden przepis ustawy, nie jest też on sprzeczny z właściwością stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu (zob. wyrok SN z 7 kwietnia 2011 r., IV CSK 422/2010, LexPolonica nr 3896833). Przelew wierzytelności z umowy kredytu nie byłby dopuszczalny tylko w sytuacji, gdyby umowa kredytu zawierała klauzulę pactum de non cedendo. Możliwość dokonania przelewu wierzytelności nie jest także wyłączona w wypadku zawarcia umowy kredytu z konsumentem, w tym kredytu konsumenckiego. Wynika to bezpośrednio z art. 44 u.k.k., zgodnie z którym wyłączenie lub ograniczenie zarzutów przysługujących konsumentowi w razie przelewu wierzytelności z umowy o kredyt konsumencki jest bezskuteczne, a kredytodawca zawiadamia konsumenta, na trwałym nośniku, o przelewie wierzytelności, chyba że konsument nadal ma spełniać świadczenie do rąk kredytodawcy.

Pozwana uznała swoją odpowiedzialność i nie były przez nią podważane jakiegokolwiek postanowienia przedmiotowej umowy kredytowej, w tym odnoszące się do ich zgodności z warunkami ustawowymi przewidzianym dla niej cytowanymi wyżej regulacjami. Nie zostało zarazem ustalone, by rzeczona umowa kredytu zawierała klauzule abuzywne (art. 385¹ § 1 k.c. i art. 385³ § 1 k.c.). W świetle art. 213 § 2 k.p.c., Sąd był związany uznaniem powództwa i ostatecznie zobligowany do jego uwzględnienia. Rzeczona czynność procesowa nie pozostawała bowiem w sprzeczności z prawem i zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierzała do obejścia prawa. Przemawiał za takim stanowiskiem materiał dowodowy zebrany w sprawie, zwłaszcza przedstawione przez stronę powodową dokumenty, w tym wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego Funduszu i w takiej sytuacji charakter prawny tego dokumentu jako prywatnego – wedle art. 194 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t.j.: Dz.U.2014.157) - pozostał dla sprawy irrelevantny (zob. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12 - Lex nr 1375500 i wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., I ACa 824/14 - Lex nr 1661137). W opisanej wyżej sytuacji możliwe było zaniechanie prowadzenia dalszego postępowania dowodowego.

Odnośnie odsetek ustawowych za opóźnienie, przyznanych od zasądzonego świadczenia pieniężnego, uwzględniono je na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu, to jest od należności głównej 6.939,63 zł poczynając od jej wymagalności z dniem 7.10.2015 r. i od należności ubocznych w łącznej kwocie 3.219,31 zł poczynając od dnia złożenia pozwu.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności faktyczne oraz przywołane wyżej motywy – na podstawie art. 213 § 2 k.p.c. w związku z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 69 pkt 1 i art. 78a Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz.U.2015.128) oraz art. 509 k.c. – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu objętych punktem II wyroku rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie należne stronie powodowej od pozwanej niezbędne koszty procesu, to opłata sądowa w wysokości 508,00 zł i koszty zastępstwa procesowego wynoszące 4.817,00 zł, to jest łącznie kwota 5.325,00 zł. Taką właśnie kwotę zasądono powodowi od pozwanej.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd nadał z urzędu wyrokowi w punkcie III rygor natychmiastowej wykonalności, zasądził bowiem roszczenie uznane przez pozwaną.

Na marginesie należy dodać, że w kontekście końcowego rozstrzygnięcia w sprawie (żądanie pozwu zostało uwzględnione w całości), wniosek profesjonalnego pełnomocnika strony powodowej o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia wyroku uchybia w zasadzie – w świetle dyspozycji art. 3 k.p.c. - dobrym obyczajom procesowym. Wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia stanowi bowiem praktycznie zapowiedź apelacji, która jednakże - w realiach niniejszej sprawy, a ściślej jej rozstrzygnięcia – byłaby zupełnie bezprzedmiotowa ze strony powoda (brak gravamen). W tym właśnie kontekście nie pozostaje bez znaczenia fakt, że sporządzenie pisemnego uzasadnienia przysparza sędziemu referentowi dodatkowej pracy (nota bene bez jakichkolwiek, dodatkowych obciążeń finansowych strony, na wniosek której uzasadnienie jest sporządzane). Co więcej, takie nieuzasadnione procesowo zaangażowanie Sądu odbywa się niejako automatycznie kosztem rozpoznawania innych spraw cywilnych. Pomimo więc formalnej dopuszczalności, opisaną sytuację można postrzegać jako swoiste nadużycie prawa procesowego (np. nie uzasadnia się pisemnie na wniosek powoda wyroku zaocznego uwzględniającego żądanie pozwu w całości, jeśli nie została złożona apelacja - art. 342 k.p.c.). Należy w końcu zauważyć, że - nawet przy trudnościach lub braku możliwości uzyskania przez stronę informacji o fakcie wydania wyroku i jego treści - istnieje jeszcze możliwość sformułowania wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia orzeczenia końcowego w sposób alternatywny, jak to czyni już wiele stron (nie obciążając „zbędną” pracą przeciążonych referatów sądów cywilnych).